

Geen zorgen

Van Roland Smulders verschenen eerder

Een spoor van Adam, roman

Geef mij de schuld, roman

Parels en draken, columns

Weg naar de vrijheid, roman

Bij deze dan, columns

Gewoon anders, verhalen

De stoel van Fred, verhalen

Ze doen het er gewoon om, columns

Palabinda, verhalen

Raar blijft het, columns

Tegen het licht, columns

Ik bedoel maar, columns

Het is maar hoe je het bekijkt, columns

Corona en andere ongemakken, columns

Geen zorgen

Roland Smulders

Schrijver: Roland Smulders
Coverontwerp: Roland Smulders
ISBN: 9789464058789
© 2020 Roland Smulders

Zonder publiek

Op de valreep van de vakantie die ik mijzelf ruimhartig heb gegund nu anderen het niet doen, valt er in de Oisterwijkse politiek toch nog wat te lachen. Plaats delict is de Oisterwijkse cultuurtempel, voor de gelegenheid omgebouwd tot coronabestendige vergaderplek waar belangstellend publiek niet welkom is. Ik mag de historische gebeurtenis volgen via een link en omdat mijn verbinding iets tegen dat soort dingen schijnt te hebben, is het een exercitie van steeds weer contact maken. Uiteindelijk heb ik het maar opgegeven de lokale democratie te volgen. Misschien is het een idee de vergadering volgende keer gewoon uit te zenden via de lokale omroep. Er gaat tenslotte genoeg gemeenschapsgeld heen om zoiets te mogen vragen.

Het jongste raadslid is het beschamende gesteggel van haar collega's op een gegeven moment zo spuugzat, dat ze hardop gevraagd schijnt te hebben of het allemaal wat minder kinderachtig kan. Mij lijkt het een verzoek dat gedeeld wordt door de meeste kijkers, want de stukken vergadering die ik wel te zien krijg, brengen mij niet in een jubelstemming. Dit kan er natuurlijk mee te maken hebben dat ik cruciale delen van de vergadering net heb gemist. Ik wil niemand onrecht doen. De noodkreet van het jonge raadslid doet mij echter vermoeden dat niet van een vruchtbare bijeenkomst mag worden gesproken.

Voor het broodnodige amusement heeft – verneem ik achteraf uit de regionale krant – het raadslid van de tarotkaarten en de blik richting sterren gezorgd. Ze schijnt voorgesteld te hebben liefdevol tegen een schaalte rijst te gaan praten en kondigt aan haar nieuwe politieke onderkomen 'Partij Geen Boeren' te zullen noemen. Op het eerste werd volgens het bericht in de krant niet

gereageerd, wat mij ook het verstandigste lijkt, maar de laatste mededeling schijnt zo ongeveer tot slaande ruzie te hebben geleid, want daarmee claimt ze toevallig de afkorting die al bij een andere partij in gebruik is en dat vindt die andere partij niet echt collegiaal.

De moed ontbreekt mij eerlijk gezegd om te controleren of het allemaal echt zo is. Ik neem maar aan dat de journalist wel over een goede verbinding beschikte en bespaar mijzelf een wellicht fatale aanslag op mijn bloeddruk. Bij nader inzien trek ik mijn suggestie van het uitzenden via de lokale omroep toch maar liever in. Het lijkt mij voor iedereen beter dat de raadsleden eerst nog wat oefenen zonder publiek.

Keerpunt

Ineens is er het besef dat ik getuige ben van een keerpunt in de geschiedenis. Corona blijft natuurlijk erg, zeker als er een nieuwe golf besmettingen komt, maar steeds meer mensen staan op om dezelfde vastberadenheid te eisen bij het bestrijden van racisme. Hebben wij niet geklapt voor de schoonmakers en de harde werkers in de distributiecentra? Dan wordt het stilaan hoog tijd voor wat boter bij de vis. Zij zullen het niet snel toegeven, maar diep van binnen zijn zij het beu nog langer de klappen op te vangen als in het stof gedrukte helden van de zorg.

Het zal een lange strijd worden, ben ik bang. Premier Rutte heeft een stap achteruit gedaan met zijn verklaring dat Zwarte Piet helemaal niet racistisch is. Mensen voelen het alleen zo en dat kan uiteraard nooit de bedoeling zijn. Zo ken ik hem weer. Het kwam al zo vreemd op mij over dat hij de behoefte had over zijn gevoelens te praten met de rest van Nederland.

Zoals vaker de laatste jaren gaan mijn gedachten naar president Trump. Hij heeft er juist geen enkele moeite mee dat mensen zich gekwetst voelen. Betogingen beantwoordt hij door het leger op te trommelen. Als die demonstranten gekwetst willen worden, dan is hij de beroerdste niet. En het coronavirus gaat toch al door de Amerikaanse samenleving als een vuurstorm. Een paar besmettingen meer of minder maken dan weinig verschil meer. Hoewel de Amerikanen hem zelf als opperhoofd hebben gekozen, kan ik het niet helpen medelijden met hen te voelen. Je zult maar opgezadeld zijn met een leider die alleen zichzelf belangrijk genoeg vindt om rekening mee te houden. Dan ga je toch hevig verlangen naar iemand zoals onze premier. Wat onhandig, vol jeugdige bravoure, maar met een klein hartje op de juiste plek.

Demonstreren mag, alleen wel graag op gepaste afstand van elkaar. En liever niet onaardig doen tegen de handhavers, want die hebben het momenteel al moeilijk genoeg.

De betogers zullen zich wel niet laten vermurwen door mijn lofzang op de premier. Hij kan het dak op met zijn mooie woorden. Wanneer laat hij die eindelijk volgen door mooie daden zoals het verbieden van Zwarte Piet en het verhogen van hun salarissen? De frustratie laat zich niet intomen door handhavers met vermaningen, wapenstok of zwaardere middelen. Het is een keerpunt in de geschiedenis en ik sta er als columnist met mijn neus bovenop.

Gezellig tafelen

Van der Valk is gestopt met diners waarbij een artiest optreedt nadat laatst zo'n negentig gasten zonder afstand te houden tussen de tafels door huppelden op de klanken van John West – geen familie van de zalm. Mij verbaast het dat optreden voor zoveel mensen überhaupt is toegestaan zodra er een biefstuk bij wordt geleverd. Met appelmoes weliswaar, maar toch. Het is toch niet gek dat Nederlanders het op die manier niet meer weten en de anderhalve meter van Rutte even uit het oog verliezen. Zelfs mijn favoriete raadslid heeft na raadpleging van de kaarten besloten zich er niet langer aan te houden.

In de supermarkt nemen wij het volgens vakbeweging FNV ook al niet meer zo nauw. Zelf had ik dat gevoel al, maar het is fijn dat er nu bevestiging komt uit onverdachte hoek. De Nederlander is er wel zo'n beetje klaar mee om overal en altijd op zijn hoede te zijn voor rondvliegende virussen. Verstandig is dat natuurlijk niet, maar begrijpen kan ik het wel. Leven moet leuk blijven, anders heeft het weinig zin om er tot elke prijs aan vast te willen houden. Vroeger - daar kom ik weer aan - gingen wij ook eten bij Van der Valk. Het was er niet te duur en de porties waren groot genoeg, als mijn moeder tenminste op tijd vroeg of wij nog frietjes bij konden krijgen. Van der Valk deed daar nooit moeilijk over. Voor zover ik mij kan herinneren, werd er destijds echter niet gehost tussen de tafels. Misschien omdat mensen het toen allemaal niet zo bijzonder vonden dat ze daar van hun maaltijd mochten genieten. Van corona had nog niemand gehoord en anderhalve meter afstand houden bestond nog niet.

Het besluit om helemaal niet meer met artiesten te werken, lijkt mij weer een typisch geval van het kind met het badwater

weggooien. Er zijn behalve John West nog legio zangers en zangeressen die in deze tijd op een houtje moeten bijten. Artiesten bij wie geen mens op het idee komt de biefstuk even in de steek te laten voor het wagen van een dansje. Van der Valk kan er toch voor kiezen deze talenten een meevaller te gunnen. De gasten zetten dan misschien met minder smaak het mes in de biefstuk, maar dat kan ik ook niet helpen. Eten bij onze nationale uit-eten-discounter hoeft ook weer niet te feestelijk te worden. Gewoon gezellig tafelen met een kers op de appelmoes volstaat prima. In deze crisis moeten wij allemaal ons steentje bijdragen.

Vochtige tonen

Het bericht dat amateur muziekgezelschappen weer mogen repeteren, had ik eerlijk gezegd niet zien aankomen. Ik meen ergens gelezen te hebben dat zo'n club druppels uitstotende muzikliefhebbers garant staat voor een fikse opleving van het coronavirus. Twee meter afstand is niet zoveel als iemand in de weer is met een schuiftrompet of als een kerkkoor hem uit volle borst van Jetje geeft. Je moet wel een enorme liefhebber van muziek zijn om het risico te willen lopen.

De hoop dat ik het niet meer over de vervelende ziekte hoof te hebben, is ergens in de eerste week van mijn vakantie verdwenen. In Duitsland kruipt het belangrijke reproductiegetal weer boven de kritische waarde, maar als we over een langere periode het gemiddelde nemen, dan valt het allemaal nog mee. Er zijn leugens en statistieken. Met de zomer voor de deur hebben wij even geen behoefte aan slecht nieuws. Straks komt nog iemand op het idee de boel weer op slot te gooien en blijft het fietsen in Frankrijk voor Thijs van den Brink en andere wielertoeristen een mooie droom. Zoiets overleven die mensen niet. Zij schuiven de angst voor de gezondheid van oma en de sympathie voor de helden van de zorg opzij en wurmen zich met hun fiets in een overvol vliegtuig. Wie straks leeft, ziet het dan wel weer.

Mij trekken buitenland en vliegtuigen niet. Onder vakantie kom ik ook dit jaar niet uit, maar een verblijf in een vakantiepark aan onze eigen kust is wat mij betreft riskant genoeg. Ik loop er niet de kans neer te storten, afstand houden is er goed mogelijk en Ik loop er Thuis van den Brink niet tegen het lijf. Mijn vriendin moet er maar aan wennen dat zij uitgerekend voor een angsthuis heeft gekozen.

Een optimistische column is het deze keer niet geworden. Mijn stemming laat zich nu eenmaal niet de wet voorschrijven. Ook niet door Thijs die als een complete gek de gasten bij hem aan tafel de uitspraak probeert te ontlokken dat lekker op vakantie gaan geen enkel probleem hoeft te zijn. Nog even en mensen gaan collecteren om zijn droom waar te maken. In mijn verbeelding zie ik hem zwetend een berg beklimmen op de vochtige tonen van een Brabantse fanfare. Misschien kan dat muziekgezelschap eerst nog even langskomen om mij wat moed in te toeteren. Op de Titanic werkte dat ook. Zolang zij buiten blijven en ik binnen, kan er weinig fout gaan.

Draaikont

Europarlementariër Toine Manders voelt zich thuis in Europa. Hij stapt wel over van 50Plus naar CDA met een doorzichtige smoes over geruzie in coronatijd, maar eerder zei hij ook al de VVD vaarwel. Wij kunnen dus rustig van een veelpleger spreken. In het geval van een comfortabele zetel maakt de kleur niet zoveel uit.

De kans dat 50Plus volgende keer opnieuw een zetel verovert, is zonder Henk Krol kleiner geworden. Laat ik het voor de verandering voorzichtig formuleren. Jan Nagel is dan wel zo gedreven als een jihadist, de gave mensen te verleiden heeft hij niet. Ik kan het Manders niet kwalijk nemen dat hij op zoek ging naar een ander paard om op te wedden. Als draaikont zit hij beter bij de partij die voor het juiste pluche altijd graag bereid is een of ander principe te vergeten.

Natuurlijk moet hij nog wel even regelen dat het CDA hem op een verkiesbare plaats zet. Heel hoog op de lijst dus. Of dat lukt, weet ik niet. Ze doen bij de partij nog aan wonderen. Veel zal afhangen van het gedrag van Manders bij het partijcongres waar de leider wordt gekozen. Camiel Eurlings heeft voorgedaan hoe het moet. Even snuiven aan een ui voor de tranen en luidkeels roepen: 'Wij houden van je Wobke!' Zorgen over zijn geloofwaardigheid hoeft Manders zich niet te maken. Andere mensen weten toch wel hoe hoog ze zijn loyaliteit dienen in te schatten.

Wat mij wel verbaast, is dat het CDA hem meteen de positie van speciale ouderengezant heeft gegeven. Bij onze nationale regentenpartij valt die waardigheid toch zonder overdrijven een kernfunctie te noemen. Het is niet bedoeld als kritiek, maar jongeren voelen zich vaak toch wat meer aangesproken door partijen met iets meer idealen en ruggengraat. Meer dan de

ambitie bestuurders te leveren, bedoel ik. Het paaien van ouderen is dan een kwestie van bittere noodzaak en geen taak die je als politieke club graag uitbestedt aan een toevallig binnen fladderende gelukzoeker. De belangen zijn gewoon veel te groot om risico's te gaan lopen. Resultaten uit het verleden hebben soms wel degelijk voorspellende waarde. Straks licht Toine vlak voor de verkiezingen zijn jas weer aan voor een overstap naar Forum voor Democratie en dan kan heilig verklaarde Wobke fluiten naar al die grijze stemmen.

Spionage

Op de startpagina van mijn laptop lees ik het bericht dat India een Pakistaanse duif heeft aangehouden op verdenking van spionage. De eigenaar bezweert bij hoog en laag dat zijn lieveling onschuldig is, maar met zulke verhalen hoef je in die contreien niet aan te komen. Indiërs geloven in zoveel rare dingen – heilige koeien en de heilzaamheid van het liggen op spijkers bijvoorbeeld – dat ze niet raar opkijken van een spionerende duif en daar met de nodige stelligheid op reageren. Groepsverkrachtingen van jonge meisjes vormen daar geen probleem, aan nieuwsgierige duiven hebben zij echter geen behoefte.

De hazelaar in mijn achtertuintje is tijdens mijn vakantie gekraakt door een duif. In eerste instantie heb ik het niet eens in de gaten, maar uiteindelijk valt het mij op dat de vogel wel erg vaak over de pergola wandelt en in de struik verdwijnt. Ik heb een kostganger. Af en toe – niet te vaak natuurlijk – waag ik een voorzichtige blik om te zien of er al vooruitgang is. De duif op het nest lijkt dat geen probleem te vinden.

‘Ben jij toevallig een spion?’, vraag ik. Het komt mij weliswaar heel onwaarschijnlijk voor dat een duif de moeite zou nemen mij in de gaten te houden, maar zulke dingen kun je beter meteen ophelderen. Niet dat ik er later achter moet komen dat de Oisterwijkse wethouder tijdens haar verblijf in India op het idee is gekomen hoe zij mij als bijstandsgerechtigde effectief kan betrappen op een gebrek aan enthousiasme bij het zoeken naar werk. De duif geeft geen krimp, wat mij geen stap dichterbij het antwoord brengt. Tijdens haar opleiding zal ze wel geleerd hebben hoe ze moet reageren op een stevige ondervraging.

Op een ochtend liggen er stukken eierschaal op de grond onder de struik. Ik weet niet of de duif het in de gaten heeft. Misschien zit zij daar te broeden op een leeg nest, of zijn de restanten daar op advies van de wethouder neergelegd om mij zand in de ogen te strooien. Normaal gesproken zou ik dat best een goede grap vinden, maar in dit geval vind ik het jammer niet aan de duif te mogen vragen even een stukje op te schuiven. Uiteindelijk zal het wel tot het dier doordringen dat er van de geplande gezinsuitbreiding niets komt dit jaar. De natuur functioneert het beste als mensen zich er niet mee bemoeien en ik wil niet degene zijn die het slechte nieuws komt brengen.

Allemaal op vakantie

Van Jaap van Dissel van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu mogen wij best allemaal op vakantie naar het buitenland. De kans er het coronavirus op te doen is daar volgens hem niet groter dan hier in Nederland. Een aanname die in het buitenland blijkbaar niet wordt gedeeld, want na de bekendmaking reageerden verschillende landen met de mededeling dat Nederlanders niet welkom zijn. Misschien hebben wij het nog niet in de gaten, maar over de grens is men niet bepaald onder de indruk van de Hollandse intelligente aanpak en al helemaal niet van de kwaliteiten van Jaap als hoofd coronamepper. Om eerlijk te zijn verdenk ik Jaap ervan dat hij ons expres op een gevaarlijke reis stuurt. Hij moet ook aan zijn boterham denken. Dat wij maar fijn in de Spaanse disco virussen gaan inademen.

De rol van nationale held is Jaap op het lijf geschreven. Hij ziet er zelfs uit als een stoere zeeheld. Het enige wat nog ontbreekt is een mondkapje voor het oog, maar dat kan hij in deze tijd van schaarste natuurlijk niet maken. Als het coronavirus straks definitief is verslagen, verdwijnt Jaap weer in de anonieme vergetelheid van de geschiedenis. Zoiets wil hij voorkomen en dus komt hij met het advies de grenzen naar de buurlanden wagenwijd open te zetten.

Persoonlijk ben ik geen type voor vakantie. Ik breng mijn tijd van lekker niks doen het liefste door in mijn eigen, vertrouwde omgeving. Het is een opvatting die mijn vriendin niet deelt. Haar grote droom is het om met mij in een vliegtuig naar Griekenland te stappen om daar op het strand te gaan liggen, maar vanwege mijn vliegangst heeft ze zich erbij neergelegd dat meer dan een

vakantie in Zeeland niet waarschijnlijk is. Voor minder doet zij het echter niet en dus ben ik min of meer genoodzaakt eens per jaar enkele dagen over mijn schaduw heen te springen.

Voor Jaap hoeft dat geen probleem te zijn. Nederland is net zo gevaarlijk. Vakantieparken zijn volgens mij ideaal als plaatsen om besmet te raken. De buitenlandse werknemers die zich uit de naad werken voor het verwerken van ons vlees, moeten tenslotte ergens wonen en een behoorlijk deel van hen is inmiddels al bezocht door het virus. Ze zitten nu allemaal in quarantaine op loopafstand van het huisje waar mijn vriendin en ik de vakantie doorbrengen. Succes verzekerd.

Laffe schaamte

Steeds meer gaat in de ban onder druk van een wereldwijde kruistocht tegen racisme. Zelfs John Cleese moet met de serie Fawlty Towers het veld ruimen. Het hoort allemaal bij het nieuwe normaal waaraan ik niet kan wennen. Vroeger is nog geen jaar geleden, maar het lijkt nu al een eeuwigheid te zijn. Overal worden beelden beklad, van de sokkel gerukt en zelfs barbaars onthoofd. De beeldenstorm is een waarschuwing voor de helden van nu. Roem is vergankelijk en elk applaus verstomt op een zeker moment.

Bij de talkshows op televisie gaat het alleen nog over iets wat institutioneel racisme wordt genoemd. Laatst zat ik de kijken naar een opstelling die pijnlijk liet zien wat daarmee wordt bedoeld. De blanken aan tafel en op de tweede rij iemand met een donkere huidskleur die zich voortdurend gekwetst voelde. Margriet van der Linden kwam in haar programma adem te kort om te roepen dat het anders moet worden. Waarom spreekt premier Rutte de natie niet toe als een echte leider? Is hij zwak, of moet hij nog leren hoe het zit? De moderne talkshowhost heeft een mening en steekt die niet onder stoelen of banken. Een mening die meestal goed aansluit bij wat op dat moment politiek correct is. Series en films moeten verdwijnen en voor andersdenkenden die Zwarte Piet eigenlijk best wel te pruimen vinden, is aan tafel bij Margriet even geen plaats. Ook niet als de uitlating bij wijze van grap wordt gedaan om een maatschappelijk probleem aan te pakken. Nederland is veranderd in een braaf land waar de luidste stem van het volk telt.

Stiekem verdenk ik de culturele elite van een soort laffe schaamte. Vandaar al die moeite om te doen alsof Nederland in de kern

deugt. Het beeld van een fout Nederland past niet in hun kraam en moet daarom zo snel mogelijk verdwijnen. Letterlijk door het omver te trekken en door verwijzingen naar foute figuren uit de namen van instellingen te schrappen. De tijd waarin nog hartelijk kon worden gelachen om beteuterde demonstranten op een Friese snelweg is voorbij.

Mijn gedachten gaan naar twee andere figuren met wie ik ben opgegroeid. Jip en Janneke zijn in de boekjes ook zwart afgebeeld. Hartstikke fout volgens de huidige normen. Het wordt de hoogste tijd om de overgebleven afleveringen van 'Ja zuster, nee zuster' te wissen en Annie M.G. Schmidt van haar sokkel te trekken. Tegenwoordig kan dat soort humor echt niet meer.

Geen overbodige luxe

De gemeente Oisterwijk heeft geen boodschap aan de zeventien globale doelen van de Verenigde Naties. Het is voor de verandering niet mijn mening, maar die van een tot op het bot verontruste Oisterwijker, die samen met andere verontruste Oisterwijkers nog wel zo zijn best heeft gedaan de doelen in een lokaal jasje te steken. Hoe je ook over de doelen denkt, de gemeente had in elk geval de indruk kunnen wekken al die moeite op prijs te stellen. Daarmee ben ik het roerend eens. Door er in de gepresenteerde perspectiefnota enkele woorden aan vuil te maken bijvoorbeeld. Zoiets kost niks, maar is wel een sympathiek gebaar. De verontruste Oisterwijker zou dan rustig kunnen gaan slapen en had niet de drang voelen opkomen uitgerekend bij mij aan te kloppen met de vraag of ik deze vorm van wanbestuur eens lekker in een column wil afhandelen. Zoiets is in zekere zin vragen om moeilijkheden.

Wat die zeventien doelen zijn die in 2015 op papier werden gezet, moet ik eerst even opzoeken. Het illustreert mijn diepe betrokkenheid bij het onderwerp. Verder dan de inhoudsopgave kom ik niet. Het lijken mij doelen waar je als normaal mens moeilijk op tegen kunt zijn, al heb ik wel even getwijfeld of doel nummer veertien 'leven in het water' mij echt aanspreekt. Dan heb ik als Oisterwijker toch meer met de uitleg van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten bij doel nummer negen, namelijk het opbouwen van een robuuste infrastructuur. Robuust in de zin van een beetje verkeersveilig, met niet al te veel eigen inbreng. Zoiets lijkt mij in Oisterwijk geen overbodige luxe.

Waarschijnlijk heeft de verontruste Oisterwijker inmiddels al diepe spijt van de beslissing mij in te schakelen als voorvechter.

Dat had ik hem al direct kunnen vertellen, maar ik ben niet zo bedreven in dat soort dingen. Minder bedreven dan de gemeente Oisterwijk die voor dat doel beschikt over een speciale afdeling met voorlichters. 'Stop maar snel ergens in een la', zullen ze geroepen hebben, toen het gemeentebestuur met de vraag kwam wat te doen met het vermoedelijk doorwrochte en dus moeilijk leesbare werkstuk van de Oisterwijkse meedenkers. De toekomst voorspellen is zo al moeilijk genoeg en middelen om de doelen naar de lokale situatie te vertalen heeft de gemeente sowieso niet meer. Er slingert hoogstens nog wat kleingeld rond om de laatste veilige kruispunten aan te pakken. Niet echt een inspanning om trots mee voor de dag te kunnen komen.

Luidruchtige brug

De inwoners van de Amerikaanse stad San Francisco zijn niet blij. Op zichzelf is dat natuurlijk niet opzienbarend te noemen. Ik ben dat ook niet altijd en niemand is ooit op het idee gekomen daar een bericht in het nieuws aan te wijden. In het geval van de hoofdstad van de hippies aan de Amerikaanse westkust ligt dat dus anders. Door het renoveren van de beroemde Golden Gate-brug heeft die te maken gekregen met oorverdovende herrie en volgens de deskundigen zal dat ook zo blijven. Veiligheid heeft nu eenmaal een prijs en soms kan die behoorlijk hoog uitvallen. Je zou denken dat de adepten van de flowerpower wel het een en ander gewend zijn sinds Woodstock, maar kennelijk begint de leeftijd mee te spelen.

In mijn woonplaats Oisterwijk hebben wij ook bruggen die af en toe opgeknapt moeten worden om te voorkomen dat die dingen instorten. Voor zover ik weet, heeft dat echter nooit geleid tot slapeloze nachten van inwoners. Althans, niet vanwege het lawaai dat de bruggen maken. Ik kan natuurlijk moeilijk uitsluiten dat deze of gene zich in het donker ligt te verbijten bij de gedachte aan wat het onderhoud hem of haar weer zal gaan kosten in de vorm van een hogere onroerende zaakbelasting. Oisterwijkers zijn op dat punt helaas erg gevoelig.

De mensen in San Francisco zouden er waarschijnlijk direct voor tekenen: verlost worden van de ellende in ruil voor een paar dollars meer in de gemeentelijke pot. Mij lijkt het geen pretje om geplaagd te worden door – zoals in het bericht valt te lezen – ‘keihard gefluit en gezoem’ als de wind weer eens uit het westen komt. Iets wat daar wel vaak het geval zal zijn, neem ik aan, want anders zouden ze er niet zo’n enorm probleem van maken. Na

verloop van tijd ben je er echt helemaal klaar mee en ga je gewoon liggen hopen dat de in het vooruitzicht gestelde zware aardbeving heel snel komt. Alles beter dan nog langer dat kabaal te moeten verduren.

Met een beetje geluk maakt Steven Spielberg een mooie film over het einde van de luidruchtige brug, die dan ongetwijfeld alle Oscars in de wacht zal slepen. Amerikanen zijn meesters op dat gebied. Vaak komt het niet voor dat inwoners van een zwaar getroffen stad tot verbijstering van toegesnelde hulpverleners uitgelaten op straat lopen te hossen. Voor het icoon van San Francisco is het jammer, maar ongestoord kunnen slapen heeft ook wat en gelukkig hebben ze de beelden nog.

Culturist

De linkse partijen hebben het kabinet opgeroepen nog eens de portemonnee te trekken voor het steunen van kunst en cultuur. Op de foto bij het bericht zie ik het braafste-jongetje-van-de-klas-gezicht van Lodewijk Asscher. In een vorig leven hielp hij nog mee diezelfde kunst en cultuur met harde bezuinigingen de nek om te draaien, maar nu heeft hij het licht gezien. Een land zonder kunst en cultuur is een barre wildernis en dat trieste lot moet ons tot elke prijs bespaard blijven. En waar hebben wij het nu over? Samen met de al eerder toegezegde steun gaat het om een schamel bedrag van een miljard euro. Zoiets trekt staatssecretaris Ingrid van Engelshoven – dan kan ik haar in elk geval ook afvinken als behandeld in mijn columns – moeiteloos uit haar handtas. De kop zal het ons niet kosten.

Persoonlijk vind ik ook dat een zichzelf respecterend land behoefte heeft aan voldoende kunst en cultuur. Op voorwaarde natuurlijk dat Lodewijk bereid is ook mij op de lijst van goede doelen te plaatsen. Veel praktisch nut hebben mijn schrijfsels niet, dat geef ik onmiddellijk toe, maar hetzelfde kan gezegd worden van het beeld van een enorme drol, een kabouter met een seksspeeltje en een vloer van pindakaas. Als die cultuuruitingen het verdienen behouden te blijven, dan mag ik ook wel een hongerige blik werpen op het handtasje van Ingrid. De valse bescheidenheid waaronder ik gebukt ga, verdwijnt per omgaande in de prullenbak. Een ‘culturist’ ben ik en ‘culturisten’ verdienen het om door de inzet van publieke middelen van de bedelstaf gered te worden.

Overigens weet ik niet of er wel een miljard in dat tasje van de staatssecretaris zit. Mij is altijd verteld dat mannen niets te zoeken

hebben in vreemde handtasjes en ik kan dus geen uitspraken doen over de inhoud. Lodewijk Asscher zal wel beschikken over enige voorkennis, neem ik aan. Hij heeft op een onbewaakt moment de gelegenheid te baat genomen en brutaal een duik genomen in de verborgen geheimen van de staatssecretaris. Braafste jongetjes van de klas doen dat wel vaker, omdat je maar nooit kunt weten waar het nog ooit goed voor is. De haarborstel en lippenstift mag zij houden, Lodewijk lijkt mij geen type met een verborgen verlangen in die richting, maar voor dat miljardje in het zijvak weet hij wel een goede besteding. Het zou mij weer niet verbazen als hij stiekem ook de ambitie heeft kunstzinnig en cultureel aan de slag te gaan.

Een lief mens

In Oisterwijk moeten wij voortaan lief zijn voor elkaar, las ik laatst op Facebook. Het is na bespreking door de leden van de gemeenteraad officieel tot gemeentelijk beleid verheven en staat niet open voor verdere discussie. Oisterwijk is een zogenaamde regenbooggemeente en voor die eer dien ik als inwoner een offer te brengen door mijn vooroordelen te beteugelen. Niet meer met opgetrokken wenkbrauwen staren als mensen elkaar zoenen op het zebrapad en al helemaal niet roepen dat ze dat ook ergens anders kunnen doen. Het zal wennen worden, want ik roep wat af achter het stuur, maar ik doe mijn best.

Aan mijn vriendin vertel ik maar liever niets over de nieuwe wind die door Oisterwijk waait. Het is haar auto en dat geeft haar het recht om zich met mijn manier van rijden te bemoeien. Althans, dat denkt zij. 'Doe nou toch eens lief', zegt zij als ik ondanks mijn goede voornemen toch uitval tegen een zondagsrijder op avontuur. Aan dat gezeur aan mijn hoofd heb ik tijdens het rijden geen enkele behoefte.

Niet iedereen is overtuigd van het nut van de wees-eens-lief-instructie op lokaal niveau. Veel voegt die regel volgens de sceptici niet toe aan de wetgeving die wij in Nederland al hebben op het punt van elkaar netjes behandelen. In hun ogen probeert de verantwoordelijke wethouder met deze dode mus gewoon haar gekreukelde imago een beetje op te poetsen. Geld kost dat lief zijn niet en de wethouder kan er toch goede sier mee maken Oisterwijk een stukje prettiger te hebben gemaakt. Zij is nog jong en zoiets doet het goed als zij op zoek moet naar een nieuwe uitdaging.